

تاریخ	۲۵
اسفند	
۱۴۰۳	
شنبه	

هر شماره معرفی یک موضوع در حوزه سلامت از جنبه‌های مختلف این شماره: پارکینسون

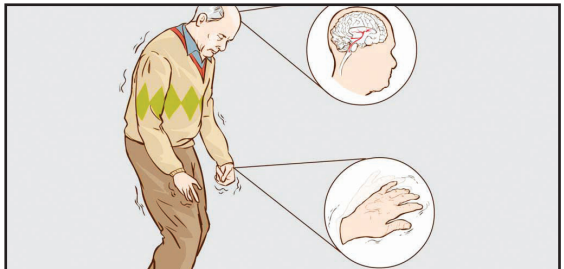
صفحه	۶
شماره	
۴۱۶۲	
سال	سی ام

چرا مردان بیشتر در معرض خطر ابتلا به پارکینسون هستند؟

پژوهشگران می‌گویند مردان بیشتر در معرض خطر ابتلا به بیماری پارکینسون هستند و ما در نهایت می‌توانیم دلیل آن را بدانیم. به گزارش ایسنا، خطر ابتلا به بیماری پارکینسون در مردان دو برابر زنان است و تحقیقات جدید به یک دلیل بالقوه اشاره می‌کند مینی بر اینکه یک پروتئین در مغز عامل آن است. به نقل از اس‌ای، پروتئین PINK1 به طور معمول یک تهدید نیست و در تنظیم مصرف انرژی سلولی در مغز مهم است. با این حال، تحقیقات جدید نشان می‌دهد که در برخی از موارد ابتلا به پارکینسون، سیستم ایمنی، PINK1 را با دشمن اشتباه می‌گیرد و به سلول‌های مغزی که این پروتئین را بیان می‌کنند، حمله می‌کند. طبق این مطالعه جدید که توسط گروهی از محققان موسسه ایمونولوژی لاهویا در کالیفرنیا هدایت می‌شود، آسیب‌های مرتبط با PINK1 که توسط سلول‌های T سیستم ایمنی ایجاد می‌شود، در مغز مردان بسیار گسترده‌تر و تهاجمی‌تر از زنان است. الساندرو ست(Alessandro Sette)، ایمونولوژیست از موسسه ایمونولوژی لاهویا می‌گوید: تفاوت‌های جنسی در پاسخ‌های سلول‌های T بسیار بسیار چشمگیر بود. این پاسخ ایمنی ممکن است جزئی از این باشد که چرا ما تفاوت جنسیتی را در بیماری پارکینسون می‌بینیم. محققان با استفاده از نمونه‌های خون بیماران مبتلا به پارکینسون، پاسخ سلول‌های T در خون را در برابر انواع پروتئین‌هایی که قبلاً با پارکینسون مرتبط بودند، آزمایش کردند و دریافتند که PINK1 برجسته است. در بیماران مرد مبتلا به پارکینسون، تیم تحقیقاتی متوجه افزایش شش برابری سلول‌های T در مقایسه با مغزهای سالم شد که سلول‌های مغزی دارای برجسب PINK1 را هدف قرار می‌دهند. این میزان در زنان مبتلا به پارکینسون تنها ۷٪ برابر افزایش یافت. برخی از محققان قبلاً متوجه شده بودند که اتفاقی مشابه در مورد سلول‌های T، و پروتئین آلفا سینوکلین(alpha synuclein) رخ می‌دهد. با این حال، این واکنش‌ها در تمام مغزهای مبتلا به پارکینسون مشترک نبودند و همین امر باعث شد که آنتی‌ژن‌های بیشتری (موادی که پاسخ‌های ایمنی

چه کسانی پارکینسون می‌گیرند؟

سایت کلینیک یادمان تب می‌نویسد: بیماری پارکینسون یک بیماری دژنراتیو مغزی مرتبط با سن است، به این معنی که باعث از بین رفتن بخش‌هایی از مغز می‌شود. اثرات شایع و شناخته شده این بیماری کندی حرکات، لرزش، مشکلات تعادلی هستند. علت بیشتر این مشکلات نامعلوم است، اما برخی از آنها ریشه ارثی دارند. این بیماری درمان قطعی ندارد، اما با گزینه‌های درمانی مختلف می‌توان علائم آن را کنترل کرد. بیماری پارکینسون دارای چندین علائم غیر حرکتی و حرکتی است. علائم غیرحرکتی سالها زودتر از علائم حرکتی ظاهر می‌شوند. بیماری پارکینسون مسری نیست و از شخصی به شخص دیگر منتقل نمی‌شود. این بیماری به خودی خود کشنده نیست. با این حال، می‌تواند سایر عارضه‌ها یا مشکلات گاه‌ا کشنده را تشدید کند.

چه کسانی پارکینسون می‌گیرند؟

خطر ابتلا به بیماری پارکینسون به طور طبیعی با افزایش سن افزایش می‌یابد و میانگین سن شروع آن ۶۰ سالگی است. این بیماری در میان مردان یا افرادی که در بدو تولد مرد هستند (DMAB) کمی بیشتر از زنان یا افرادی که در بدو تولد زن تعیین شده اند (DEAB)، شیوع دارد. اگرچه بیماری پارکینسون معمولاً مرتبط با افزایش سن است، اما ممکن است بزرگسالان تا ۲۰ سالگی نیز به آن دچار شوند (اگرچه این احتمال کم است و بیشتر این افراد والدین، خواهر و برادر یا فرزندی با همین بیماری دارند).

این بیماری چقدر شایع است؟

بیماری پارکینسون شایع ترین بیماری مغزی با مشکلات حرکتی (مرتبط با حرکت) است. کارشناسان تخمین می‌زنند که حداقل ۱ درصد از افراد بالای ۶۰ سال در سراسر جهان به آن مبتلا هستند.

تأثیر بیماری پارکینسون بر بدن

بیماری پارکینسون باعث تخریب ناحیه خاصی از مغز به نام غده‌های قاعده‌ای (گانگلیون‌های پایه یا گانگلیون بازال) می‌شود. با بدتر شدن وضعیت این ناحیه، توانایی‌هایی که آن مناطق را زمانی کنترل می‌کردند از دست می‌روند. محققان کشف کرده‌اند که بیماری پارکینسون باعث تغییرات عمده‌ای در شیمی مغز می‌شود. در شرایط عادی، مغز از مواد شیمیایی به نام انتقال دهنده‌های عصبی برای کنترل نحوه ارتباط سلول‌های مغز (نورون‌ها) با یکدیگر استفاده می‌کند. با ابتلا به بیماری پارکینسون، دوپامین، یکی از مهم‌ترین انتقال دهنده‌های عصبی، به مقدار کافی تولید نمی‌شود.

مغز برای ارسال سیگنال‌های فعال‌سازی مخصوص حرکت عضلات، از سلول‌هایی استفاده می‌کند که به دوپامین نیاز دارند. به همین دلیل است که کمبود دوپامین باعث کندی حرکات و علائم لرزش در بیماری پارکینسون می‌شود.

با پیشرفت بیماری پارکینسون، علائم گسترش یافته و تشدید می‌شوند. مراحل بعدی بیماری اغلب بر عملکرد مغز تأثیر گذاشته و علائمی مانند زوال عقل و افسردگی ایجاد می‌کند.

تفاوت بین بیماری پارکینسون و پارکینسونیسم چیست؟

پارکینسونیسم اصطلاحی برای توصیف بیماری پارکینسون و عارضه‌هایی با علائم مشابه است. این عبارت می‌تواند نه تنها به بیماری پارکینسون بلکه به عارضه‌های دیگری مانند آتروفی سیستم چندگانه یا ام اس آ یا دژنراسیون کورتیکوبازال اشاره داشته باشد.

علائم بیماری پارکینسون

شناخته شده ترین علائم بیماری پارکینسون شامل از دست دادن کنترل عضلات است. کارشناسان امروزه می‌دانند که مشکلات مربوط به کنترل ماهیچه‌ها تنها علائم احتمالی بیماری پارکینسون نیستند.

علائم مرتبط با حرکت

علائم حرکتی بیماری پارکینسون شامل موارد زیر است:

کندی حرکات (برادی کینزی) : برای تأیید تشخیص بیماری پارکینسون این علائم حتما باید وجود داشته باشد. افراد مبتلا به این بیماری فکر می‌کنند که این مشکل ناشی از ضعف عضلانی است، اما

سایت دکتر عبیدی می‌نویسد: بیماری پارکینسون یک اختلال مغزی است که منجر به لرزش اندامها و سفتی بدن و نیز مشکل در راه رفتن، تعادل و هماهنگی حرکات می‌شود.

علائم پارکینسون معمولاً به تدریج شروع و با گذشت زمان تشدید می‌شود. ممکن است فرد علائم دیگری مانند تغییرات ذهنی و رفتاری، مشکلات خواب، افسردگی، مشکلات حافظه و خستگی نیز داشته باشد. هم مردان و هم زنان ممکن است به بیماری پارکینسون مبتلا شوند. با این حال، این بیماری حدود ۵۰ درصد در مردان شایع‌تر است.

یکی از عوامل خطر شناخته شده در بروز پارکینسون، سن است. اگرچه اکثر مبتلایان به پارکینسون برای اولین بار در سن ۶۰ سالگی علائم بیماری را نشان می‌دهند، اما حدود ۵ تا ۱۰ درصد از افراد مبتلا به پارکینسون به بیماری زودرس، که قبل از ۵۰ سالگی شروع می‌شود، مبتلا هستند. پارکینسون زودرس اغلب، و نه همیشه، ارثی است، و برخی از انواع آن با جهش‌های ژنی خاص مرتبط هستند.

علت ابتلا به بیماری پارکینسون چیست؟

بیماری پارکینسون زمانی اتفاق می‌افتد که سلول‌های عصبی در عقده‌های قاعده‌ای (basal ganglia)؛ ناحیه‌ای از مغز که حرکات بدن را کنترل می‌کند، دچار اختلال شده و یا می‌میرند. به طور معمول، این سلول‌های عصبی (نورون‌ها) یک ماده شیمیایی مهم، به نام دوپامین تولید می‌کنند. دوپامین نقشی حیاتی در هماهنگی و تنظیم حرکات بدن دارد. مرگ یا اختلال عملکرد این نورون‌ها، باعث کاهش تولید دوپامین در مغز و همین امر سبب بروز مشکلات حرکتی ناشی از بیماری پارکینسون می‌شود. علت دقیق مرگ سلول‌های عصبی تولیدکننده دوپامین هنوز مشخص نیست.

علاوه بر این، مبتلایان به پارکینسون، پایانه‌های عصبی تولیدکننده نوراپی‌نفرین را نیز از دست می‌دهند. نوراپی‌نفرین پیام‌رسان شیمیایی اصلی سیستم عصبی سمپاتیک است که بسیاری از عملکردهای بدن مانند ضربان قلب و فشار خون را کنترل می‌کند. از دست دادن این پایانه‌های عصبی سبب برخی علائم غیرحرکتی پارکینسون مانند خستگی، فشار خون نامنظم، کاهش حرکات دستگاه گوارش و افت ناگهانی فشار خون در زمان برخاستن (از حالت نشسته یا دراز کشیده) می‌شود.

در بسیاری از سلول‌های مغزی افراد مبتلا به پارکینسون، اجسام لوئی وجود دارد. اجسام لوئی توده‌های غیرطبیعی از جنس پروتئین هستند. دانشمندان در تلاشند تا عملکرد طبیعی و غیرطبیعی این پروتئین‌ها و ارتباط آن‌ها با جهش‌های ژنتیکی موثر بر بیماری پارکینسون و زوال عقل ناشی از اجسام لوئی، را درک کنند.

اگرچه برخی از موارد پارکینسون ارثی به نظر می‌رسد در بیشتر موارد این بیماری به طور تصادفی رخ می‌دهد و به نظر نمی‌رسد که یک بیماری ارثی باشد و در تعداد کمی از موارد ابتلا می‌توان جهش‌های ژنتیکی خاص را ردیابی کرد. امروزه بسیاری از محققان بر این باورند که بیماری پارکینسون ناشی از ترکیبی از عوامل ژنتیکی و محیطی، مانند قرار گرفتن در معرض سموم، است.

علائم پارکینسون در زنان

داشته باشد.

نوشتن تغییر می‌کند

ممکن است نوشتن سخت شود و نوشته شما ریز به نظر برسد.

چه زمانی باید به پزشک مراجعه کرد؟

در صورت داشتن هر یک از علائم مرتبط با بیماری پارکینسون - نه تنها برای تشخیص بیماری، بلکه برای رد سایر علائم، به پزشک متخصص مغز و اعصاب مراجعه کنید.

عوامل خطر برای بیماری پارکینسون عبارتند از:

سن

بزرگسالان جوان به ندرت بیماری پارکینسون را تجربه می‌کنند. معمولاً در اواسط یا اواخر زندگی شروع می‌شود و خطر آن با افزایش سن افزایش می‌یابد. افراد معمولاً در حدود سن ۶۰ سالگی یا بالاتر به این بیماری مبتلا می‌شوند.

وراثت داشتن

یک خوشاوند نزدیک مبتلا به بیماری پارکینسون، احتمال ابتلا به این بیماری را افزایش می‌دهد. با این حال، خطرات شما هنوز اندک است مگر اینکه بستگان زیادی در خانواده خود مبتلا به بیماری پارکینسون باشند.

قرار گرفتن در معرض سموم

قرار گرفتن مداوم در معرض علف کش‌ها و آفت کش‌ها ممکن است کمی خطر ابتلا به بیماری پارکینسون را افزایش دهد.

عوارض پارکینسون

بیماری پارکینسون اغلب با این مشکلات اضافی همراه است که ممکن است قابل درمان باشد:

مشکلات فکری

ممکن است مشکلات شناختی (زوال عقل) و مشکلات فکری را تجربه کنید. اینها معمولاً در مراحل بعدی بیماری پارکینسون رخ می‌دهند. چنین مشکلات شناختی معمولاً با داروها کمک نمی‌کنند.

افسردگی و تغییرات عاطفی

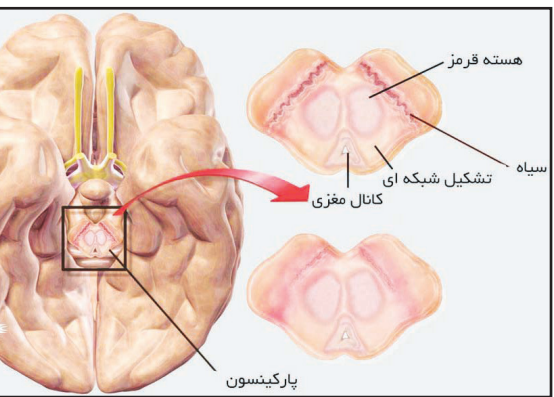
ممکن است افسردگی را تجربه کنید. درمان افسردگی می‌تواند مدیریت چالش‌های دیگر بیماری پارکینسون را آسان‌تر کند. همچنین ممکن است تغییرات احساسی دیگری مانند ترس، اضطراب یا از دست دادن انگیزه را تجربه کنید. پزشک ممکن است برای درمان این علائم به شما دارو بدهند.

مشکلات بلع

با پیشرفت بیماری ممکن است فرد در بلع دچار مشکل شود. ممکن است به دلیل کندی بلع، بزاق در دهان جمع شود و منجر به ترشح آب دهان شود.

مشکلات خواب و اختلالات خواب

افراد مبتلا به بیماری پارکینسون اغلب مشکلات خواب دارند، از جمله بیدار شدن مکرر در طول شب، زود بیدار شدن یا به خواب رفتن در طول روز. افراد همچنین ممکن است اختلال رفتار خواب با حرکات سریع چشم را تجربه کنند که شامل اجرای رویاهای شماس. داروها ممکن است خواب شما را بهبود بخشند.

نشانه‌های بیماری پارکینسون چیست؟

بیماری پارکینسون چهار علامت اصلی دارد:

لرزش دست، بازوها، پاها، فک یا سر

سفتی اندام‌ها و تنه

کندی حرکت

اختلال در تعادل و هماهنگی که گاهی منجر به زمین خوردن می‌شود. علائم دیگر ممکن است شامل افسردگی و سایر تغییرات خلقی، اختلال در بلع، جویدن و صحبت کردن، مشکلات ادراکی یا بیوست؛ مشکلات پوستی و اختلالات خواب باشد.

علائم پارکینسون و سرعت پیشرفت بیماری در بین افراد متفاوت است. گاهی اوقات افراد علائم اولیه پارکینسون را به عنوان نشانه‌های پیری طبیعی، نادیده می‌گیرند.

علائم اولیه بیماری پارکینسون خفیف‌اند و به تدریج بروز می‌یابند. برای ممکن است فرد لرزش خفیفی را احساس کند یا در بلند شدن از صندلی مشکل داشته باشد، یا ممکن است متوجه شود که خیلی آرام صحبت می‌کند، یا اینکه دست خطش تغییر کرده است. دوستان یا اعضای خانواده ممکن است اولین کسانی باشند که متوجه تغییرات در فرد مبتلا به پارکینسون، می‌شوند. آن‌ها ممکن است ببینند که چهره فرد فاقد احساس است یا اینکه فرد دست یا پای خود را به طور معمول حرکت نمی‌دهد.

بسیاری از افراد مبتلا به پارکینسون متوجه می‌شوند که قبل از تجربه سفتی بدن و لرزش اندام‌ها، علائمی مانند مشکلات خواب، بیوست، کاهش حس بویایی را تجربه کرده‌اند.

افراد مبتلا به پارکینسون اغلب دچار راه رفتن پارکینسونی می‌شوند. منظور از راه رفتن پارکینسونی، تمایل به خم شدن به جلو، برداشتن گام‌های سریع و کوچک و کاهش حرکات بازوها است. همچنین ممکن است فرد در شروع یا ادامه حرکت مشکل داشته باشد.

علائم اغلب در یک طرف بدن یا حتی تنها در یک اندام شروع می‌شود، که با پیشرفت بیماری، در نهایت هر دو طرف را درگیر می‌کند. با این حال، ممکن است علائم در یک طرف شدیدتر از طرف دیگر باشند.